

HARUKI MURAKAMI

La sud de graniță,
la vest de soare

Traducere din limba japoneză
de Angela Hondru

POLIROM

2017

M-am întâlnit cu Izumi mai bine de un an. Ieșeam în oraș o dată pe săptămână, la un film, învățam împreună la bibliotecă sau pur și simplu ne plimbam. Însă n-am făcut dragoste niciodată. Cam de două ori pe lună o chemam la mine când nu erau părinții mei acasă, dar stăteam doar îmbrățișați în vârful patului. Deși îi spuneam de fiecare dată că nu mai e nimeni în casă, nu voia să se dezbrace de teamă să nu vină totuși cineva, pe neașteptate. Nu era timidă, ci doar foarte precaută. Așa era ea: nu-i plăcea să fie pusă în situații neplăcute.

De aceea, trebuia să o țin în brațe îmbrăcată, să o mângâi peste haine și să încerc să-mi croiesc drum cumva și prin lenjeria ei de corp. Complicată situație!

— Nu te grăbi, îmi spunea ea ori de câte ori mă vedea dezamăgit. Eu am nevoie de timp ca să mă pregătesc sufletește. Te rog!

Ca să fiu cinstit, nu mă grăbeam prea tare. Mă frământau o mulțime de lucruri și mai tot timpul eram nemulțumit. Bineînțeles că-mi plăcea Izumi și

îi eram recunoscător pentru că a acceptat să fim prieteni. Dacă n-ar fi fost ea, perioada aceea din viață ar fi fost mai plictisitoare și mai searbădă. Era o fată onestă, plăcută și lumea o iubea, dar e greu de spus că ne potriveau. Ea nu înțelegea cărțile pe care le citeam și muzica pe care o ascultam eu, așa că nu prea aveam păreri de împărtășit. Din acest punct de vedere, relația mea cu ea se afla la polul opus celei pe care am avut-o cu Shimamoto.

Când stăteam lângă ea și-i atingeam degetele, mă învăluia o căldură plăcută. Puteam să-i spun orice, lucruri pe care nu le mărturiseam altcuiva. Îmi plăcea să-i sărut pleoapele și buzele. Îmi plăcea să-i ridic părul și să-i sărut urechile mici și drăgălașe. Chicotea întotdeauna de plăcere. Chiar și acum imaginea ei îmi mai amintește de diminețile liniștite de duminică. Duminici calme, cu vreme bună, fără teme, duminici în care făceam doar ce-mi plăcea. Prezența ei îmi dădea întotdeauna acea senzație relaxantă de duminică.

Bineînțeles că avea și ea defectele ei: era puțin cam încăpățânată și nu stătea prea bine cu imaginația. Pentru nimic în lume nu s-ar fi abătut, nici măcar cu un pas, de la principiile în care fusese crescută și nu s-ar fi implicat, Doamne ferește, în vreo treabă care să o facă să sară peste mese sau să doarmă mai puțin. Își iubea și își respecta părinții. Dacă stau și mă gândesc acum, opiniile ei, nu prea multe de altfel, așa simple și lipsite de profunzime,

erau normale pentru o fată de șaisprezece sau șaptesprezece ani. Pe de altă parte, n-am auzit-o nici măcar o dată vorbind de rău pe cineva și nu și-a luat niciodată un aer superior cu care să mă calce pe nervi. Mă plăcea, se purta frumos cu mine, asculta cu seriozitate tot ce-i spuneam și mă încuraja. Îi vorbeam mult despre mine și despre viitorul meu, despre ceea ce voiam să fac mai departe, despre ce fel de om mi-ar fi plăcut să devin. Visam la tot felul de lucruri, așa cum face un băiat la vârsta respectivă, iar ea mă asculta cu atenție și-mi spunea de multe ori:

— Știu că vei fi un om deosebit când te vei face mare. Îmi spune mie lucrul acesta acel „ceva“ aparte care te caracterizează.

Vorbea serios. Nimeni nu îmi mai spusese așa ceva până atunci.

Îmi plăcea grozav să o țin în brațe, chiar dacă era îmbrăcată. Ceea ce nu-mi convenea însă, și chiar mă deranja, era faptul că n-am reușit să descopăr niciodată la ea *ceva care să-mi aparțină doar mie*. Lista în care îi puteam înscrie calitățile era mult mai lungă decât cea cu defecte și mult mai lungă decât lista calităților mele – dar, cu toate acestea, lipsea ceva, ceva esențial. Probabil că dacă aș fi descoperit acel *ceva*, m-aș fi culcat cu ea și nu m-aș mai fi abținut la nesfârșit. Oricât timp mi-ar fi luat, până la urmă aș fi convins-o eu cât era de important să mi se dăruiască cu totul. N-am avut însă nici încrederea,

nici convingerea necesare. Nu eram decât un puști de șaptesprezece-optsprezece ani, curios și nechibzuit. Cu toate acestea, îmi dădeam foarte bine seama că dacă ea nu voia să se culce cu mine, eu nu o puteam forța și nu-mi rămânea decât să mă înarmeze cu răbdare.

O dată am reușit totuși să o conving să se dezbrace. I-am spus că m-am săturat să-i îmbrățișez hainele. I-am promis că nu-i fac nimic, dar vreau să îi văd și să îi simt trupul gol. I-am cerut să facă atâta lucru pentru mine, pentru că nu mai puteam suporta să o văd doar îmbrăcată.

Izumi s-a gândit un pic și apoi a spus foarte serioasă:

— Bine, dacă asta vrei, dar te rog să nu mă forțezi să fac ceea ce nu vreau să fac. Promiți?

A venit la mine într-o zi frumoasă, deși puțin cam răcoroasă, de început de noiembrie. Era duminică și părinții mei plecaseră la niște rude de-ale tatei, la o slujbă comemorativă. S-ar fi convenit să merg și eu, dar le-am spus că am de învățat pentru un test, așa că m-au lăsat acasă. De întors, se întorceau sigur spre seară, așa că Izumi a venit la mine imediat după prânz. Ne-am dus în camera mea, ne-am trântit pe pat, ne-am îmbrățișat și eu am dezbrăcat-o. A închis ochii și m-a lăsat să-mi văd de treabă, dar nu mi-a fost ușor pentru că eram cam stângaci și mărturisesc că părea teribil de complicat să dezbraci o

fată. La un moment dat, Izumi a deschis ochii și s-a dezbrăcat singură. Avea chiloți bleu deschis, asortați cu sutienul. Cred că-și cumpărase lenjeria special pentru această ocazie, pentru că până atunci avusese întotdeauna o lenjerie obișnuită, din cele pe care le cumpără mamele fetelor lor. M-am dezbrăcat și eu.

I-am îmbrățișat trupul gol și i-am sărutat gâtul și sânii. I-am mângâiat pielea fină și am savurat mireasma trupului ei. Eram în al nouălea cer că o puteam ține astfel în brațe. Simțeam că dacă nu intru în ea, îmi pierd mințile, dar Izumi m-a dat la o parte, spunând:

— Te rog să mă scuzi.

În schimb, mi-a luat penisul în gură și a început să-și plimbe limba pe el iar și iar. Nu mai făcuse niciodată așa ceva. La un moment dat n-am mai rezistat și am ejaculat.

După aceea am ținut-o în brațe și am mângâiat-o peste tot. Scăldat de lumina soarelui de toamnă, trupul ei era frumos și l-am sărutat milimetru cu milimetru. A fost o după-amiază splendidă! Ne-am îmbrățișat și eu am ejaculat de câteva ori. De fiecare dată ea se ducea la baie să-și clătească gura.

— Ciudată senzație! mi-a spus ea, râzând.

Eram deja împreună de mai bine de un an, dar duminica aceea a fost cea mai frumoasă zi pe care am petrecut-o împreună. Rămânând goi o după-amiază întreagă, nu mai aveam ce să ne ascundem unul altuia și aveam senzația că o înțeleg pe Izumi mai

bine ca oricând. Probabil că și ea a simțit la fel. Nu de vorbe goale și promisiuni aveam noi nevoie, ci de fapte mărunte, fapte care să se acumuleze și să ducă undeva, la un rezultat anume. Cred că și ea avea, până la urmă, nevoie tot de așa ceva.

Izumi s-a cuibărit la pieptul meu și a rămas nemișcată, de parcă voia să-mi asculte bătăile inimii. I-am mângâiat părul. Aveam șaptesprezece ani, eram sănătos, pe punctul de a deveni adult. Era minunat!

Pe la ora patru, chiar când se pregătea Izumi să plece, a sunat soneria. La început n-am băgat-o în seamă, zicând că dacă nu dau nici un semn de viață, oricine era la ușă, pleca până la urmă. Dar a sunat insistent. Iar și iar. Îmi venea să urlu.

— S-au întors oare ai tăi? a întrebat Izumi, palidă.

S-a ridicat din pat și a început să-și strângă lucrurile în mare grabă.

— Nu te teme. Nu au cum să vină atât de devreme. Și oricum n-ar fi sunat la ușă pentru că au cheie.

— Pantofii!

— Pantofii? am întrebat-o nedumerit.

— I-am lăsat în hol.

M-am îmbrăcat și am coborât. Am ascuns pantofii lui Izumi în cutia de pantofi din hol și am deschis. Era mătușa mea, sora mai mică a mamei, care stătea la distanță de o oră cu trenul, locuia singură și din când în când mai venea pe la noi.

— Ce naiba făceai? Am sunat o grămadă.